

○ คำสั่ง

- 3 ก.ย. 2567
(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๔๖๑/๒๕๖๗
คำสั่งที่ ๙๐๕/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๑ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นางเขมรัตน์ หรือวาณี ยิ้มศรีสุขสันต์ หรือศรีจงศิริกุล ผู้ฟ้องคดี
ศาลแขวงธนบุรี ที่ ๑
กรมบังคับคดี ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ พม. ๘๘/๒๕๖๖ หมายเลขแดง ที่ พม. ๒๗/๒๕๖๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำพิพากษา หรือคำสั่งในคดีหมายเลขดำที่ ผบ ๗๘๘/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ผบ ๑๔๓๑/๒๕๕๓ บังคับให้ จำเลยที่ ๑ (นายอัครเดช เนียมแจ่ม) ร่วมกับจำเลยที่ ๒ ชำระเงินจำนวน ๒๔,๐๐๐ บาท พร้อม ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไปจนกว่า จะชำระเสร็จแก่โจทก์ (ผู้ฟ้องคดี) กับให้ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ ต่อมา ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นคำร้องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขออายัดเงินเดือนของจำเลยที่ ๑ ซึ่งทำงานอยู่ที่สำนักงานเขต ป้อมปราบศัตรูพ่าย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ยกคำร้อง เนื่องจากเงินเดือน คำจ้าง หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของข้าราชการ เจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้าง

/ในหน่วยราชการ...

ในหน่วยราชการ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ตามมาตรา ๓๐๒ (๒) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ผู้ฟ้องคดีจึงไปร้องทุกข์ที่สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายเพื่อขอความช่วยเหลือในเรื่องดังกล่าว ซึ่งเจ้าหน้าที่แจ้งว่า ต้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือแจ้งให้สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายทราบก่อน จึงจะดำเนินการตัดเงินเดือนได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองละเลยไม่จัดทำหนังสือแจ้งไปยังผู้อำนวยการเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายเพื่อแจ้งให้อายัดเงินเดือนหรือค่าจ้างของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษา ปราบฏตามรายงานเจ้าหน้าที่ที่ได้คำนวณหนี้ตามหมายบังคับคดีจนถึงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๔ เป็นเงินจำนวน ๕๙,๘๑๖.๗๑ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำสั่งอายัดเงินของจำเลยที่ ๑ ตามคำพิพากษา

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ ๙๔๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๕ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๖ ขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ (ครั้งที่ ๑) ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง ที่ ๑๐๗๓/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๖ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้อง ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๖ ขอให้ศาลปกครองพิจารณาคดีใหม่ (ครั้งที่ ๒) เป็นคดีนี้ สรุปความได้ว่า คดีนี้เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่จัดทำหนังสือแจ้งไปยังสำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายเพื่อให้อายัดเงินเดือน ค่าจ้างของจำเลยที่ ๑ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ต้องปฏิบัติ ผู้ฟ้องคดีจึงจะสามารถได้รับชำระหนี้ของจำเลยตามคำพิพากษา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลปกครองรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา โดยมีหมายเรียกผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมาไต่สวน และให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ฟ้องคดีใหม่

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คำขอพิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำฟ้องตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีเคยยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่มาแล้ว ตามคำขอ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๖ ซึ่งศาลมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่และคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๖ เป็นคดีนี้ จึงเป็นการยื่นฟ้อง คู่กรณีเดียวกันอีกในประเด็นที่ศาลได้เคยวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุเดียวกันและคดีถึงที่สุดแล้ว อันเป็นการฟ้องซ้ำซึ่งต้องห้ามตามข้อ ๗๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองชั้นต้น ความว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย กับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากมีข้อบกพร่องสำคัญในการวินิจฉัย กล่าวคือ คดีนี้ ศาลปกครองยังไม่ได้รับคำฟ้องไว้พิจารณาในประเด็นเนื้อหาซึ่งเป็นข้อพิพาทระหว่างผู้ฟ้องคดี กับผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง จึงเป็นกรณีที่ยังไม่มีคู่กรณีในคดีอันจะเป็นการฟ้องซ้ำได้ คำสั่งของ ศาลปกครองที่ไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาจึงเป็นคำสั่งที่มีข้อบกพร่อง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องส่งหนังสือไปให้ผู้อำนวยการเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายเพื่อดำเนินการ ตัดเงินเดือนลูกหนี้ของผู้ฟ้องคดีตามคำพิพากษาของศาลแขวงธนบุรี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง กลับละเลยต่อหน้าที่ที่ควรปฏิบัติ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคดีนี้อยู่ใน อำนาจของศาลปกครองที่จะพิจารณาได้ตามมาตรา ๑๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ และตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้... “คำฟ้อง” หมายความว่า การเสนอข้อหาต่อศาลไม่ว่าจะได้เสนอต่อศาลปกครองชั้นต้นหรือศาลปกครองสูงสุดไม่ว่าจะได้เสนอในขณะที่เริ่มคดีโดยคำฟ้องหรือคำร้องขอ หรือเสนอในภายหลังโดยคำฟ้องเพิ่มเติม หรือแก้ไข หรือฟ้องแย้ง หรือโดยสอดเข้ามาในคดีไม่ว่าด้วยความสมัครใจหรือถูกบังคับ หรือโดยมีคำขอให้พิจารณาใหม่... มาตรา ๗๓ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดให้เป็นที่สุด และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด

/ว่าด้วย...

ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๙๗ กำหนดว่า คดีที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้วห้ามมิให้คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน

เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า เดิมผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง) ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒๓/๒๕๖๔ หมายเลขแดงที่ ๑๗๙๐/๒๕๖๔ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำสั่งอายัดเงินของจำเลยที่ ๑ ตามคำพิพากษา ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และต่อมาศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งที่ ๙๔๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๕ วินิจฉัยว่า มูลเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องมาจากการดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลยุติธรรม ซึ่งการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการใช้อำนาจตุลาการของศาลยุติธรรม มิได้เป็นการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมายหรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครอง ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น แม้ว่าจะเป็นหน่วยงานทางปกครองก็ตาม แต่การกระทำของเจ้าพนักงานบังคับคดีในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เป็นเหตุพิพาทตามคดีนี้มิได้เป็นการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมายเช่นเดียวกัน คดีนี้จึงมิใช่คดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอ ฉบับลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๖ ขอให้ศาลปกครองพิจารณาคดีใหม่ (ครั้งที่ ๑) ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอพิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา เนื่องจากเห็นว่าคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาเป็นเพียงการวินิจฉัยในประเด็นเกี่ยวกับเงื่อนไขแห่งการฟ้องคดีที่ยังมิได้วินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีโดยมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีเสร็จเด็ดขาด จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ผู้ฟ้องคดีจะยื่นคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาคดีใหม่ได้ ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ ๑๐๗๓/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๖ ยืนตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา คำสั่งศาลปกครองสูงสุดในคดีดังกล่าวจึงเป็นที่สุด ตามมาตรา ๗๓ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้อง ฉบับลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๖ ขอให้ศาลปกครองพิจารณาคดีใหม่อีกเป็นครั้งที่ ๒ เพื่อขอให้ศาลรับคำฟ้องในคดีที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในมูลพิพาทเดิมโดยอาศัยเหตุแห่งการขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ในลักษณะทำนองเดียวกันกับคดีที่ศาลปกครองได้มีคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้วตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๐๗๓/๒๕๖๖ และเมื่อคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ดังกล่าวถือว่า

/เป็นคำฟ้อง...

เป็นคำฟ้องตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การยื่นคำขอให้พิจารณาใหม่เป็นคดีนี้จึงเป็นกรณีที่คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีก ในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน อันเป็นการต้องห้ามตามข้อ ๘๗ แห่งระเบียบ ของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ อุตธรรมของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดี ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายโสภณ บุญกุล

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิบูลย์ กัมมระบุตร

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายภีรรัตน์ เจียรนัย

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงษ์ เปรมบัญญัติ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

